

Изх. № 220/15.10.2021 г.

**ДО
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ****ДО
МИНИСТЪРА НА КУЛТУРАТА**

Относно: Становище по проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за авторското право и сродните му права (ЗИД на ЗАПСП), публикуван за обществено обсъждане на 15.09.2021 г. с предложения за прецизиране на съществуващи разпоредби

УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,**УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР НА КУЛТУРАТА,**

Проектът на Закон за изменение и допълнение на Закона за авторското право и сродните му права (ЗИД на ЗАПСП) цели усъвършенстване на съществуващата правна уредба. Считаме че тя безспорно се нуждае от прецизиране по отношение на авторските права в областта на архитектурата, поради което на основание чл. 5, т. 1, 5 и 6 от Закона за камарите на архитектите и инженерите в инвестиционното проектиране, Камарата на архитектите в България (КАБ) е компетентна да представи свое становище и конкретни предложения за изменение и допълнение, които молим да съобразите и да включите в настоящия ЗИД на ЗАПСП.

1. Към § 1 – да бъдат направени следните изменения в чл. 3, ал. 1, т. 6 и т. 8:

1.1. Редакция на чл. 3, ал. 1, т. 6 от ЗАПСП - от текста да отпаднат думите „реализирани“ и „приложени“ и разпоредбата да се измени така:

„6. произведения на архитектурата и устройствени планове“.

Мотиви:

Произведенията на архитектурата са предвидени като обекти на авторското право с Бернска конвенция за защита на литературните и художествени произведения, която е реципирана в националните законодателства на държавите ратифицирали конвенцията. Това е причината, поради която както в континенталното право, така и в англо-саксонската правна система, уредбата на авторските права да е сходна. Въпреки това в българския закон е направено едно излишно уточнение, че архитектурни произведения следва „да са реализирани“. Подобно изискване е незаконосъобразно и следва да бъде ревизирано. Защо? Произведенията на архитектурата следва да са обективизирани публично, в противен случай липсва обект, по отношение, на който да възникнат авторски права, но това не означава априори, че те следва задължително да бъдат реализирани в конкретен обект на архитектурата. В чл. 3, ал. 1 от ЗАПСП е предвидено, че за да е обект на авторското право, произведението следва да е „изразено по какъвто и да е начин и в каквато и да е обективна форма“. Ето защо няма как архитектурното произведение да бъде обективизирано, ако не е пресъздадено фактически. Терминът „реализирано“ произведение е неточен и ненужен. В нито едно чуждо законодателство не се среща терминът „реализиран“. Самоналагащ се в този контекст е изводът, че чуждестранните законодатели не използват термина „реализирано произведение“ в смисъл на построената сграда, съоръжение, мост, площад и т.н като триизмерен обект,

който реално съществува в действителността, тъй като това се презумира, че произведението представлява фактически обективиран архитектурен проект.

Следва да бъде коригирана и втората част от текста на чл. 3, ал. 1, т. 6 от ЗАПСП „...приложени устройствени планове“. На първо място, чисто систематично, по-правилно би било уредбата на устройствените планове да се осъществява от чл.3, ал.1, т.8 от ЗАПСП, тъй като тази норма винаги е уреждала коментираните обекти на авторското право. В цитираната разпоредба се говори обобщено за „планове“, което означава, че законодателят е искал в нея да попаднат всички видове планове, без да внася ограничение. С последната редакция на чл. 3, ал. 1, т. 6 от ЗАПСП се внася тавтология, тъй като едни и същи обекти се закрилят от две различни норми. Използването на обобщеното понятие в чл. 3, ал. 1, т. 8 от ЗАПСП от своя страна налага извода, че устройствените планове са защитени авторски произведения, поради което отпада нуждата същите да се защитават и в отделна точка. На следващо място считаме за неточен използваният термин „приложени“. Какво се случва, ако един устройствен план е бил възложен, изработен и представен например във връзка с даден конкурс по градоустройствен проект, но не е приложен? Според логика на настоящия текст, той не би следвало да е обект на авторското право, което от своя страна е в разрез с телеологическото тълкуване на ЗАПСП.

1.2. Редакция на чл. 3, ал. 1, т. 8 от ЗАПСП

Навсякъде в текста да отпаднат думите „одобрени“ и разпоредбата да придобие следната редакция:

„8. проекти, карти, схеми, планове и други, отнасящи се до архитектурата, териториалното устройство, географията, топографията, музейното дело и която и да е област на науката и техниката“.

Мотиви:

Считаме че действащата норма, която приема, че обекти на авторското право са и „одобрени архитектурни проекти...“, противоречи на целта на ЗАПСП и поради това следва да бъде коригирана. Тук отново попадаме на понятия, заимствани от ЗУТ, които нямат авторскоправен смисъл, за разлика от практиката в международен план, включително и в Бернската конвенция, според която е достатъчно да бъде създаден архитектурен проект, чертеж или скица, независимо дали те са одобрени или не. В доктрината правилно се приема, че добавянето в ЗАПСП на изискването за одобрение на проекта, противоречи на чл. 2 от ЗАПСП. Не може авторът, на един архитектурен проект, който е плод на неговата творческа дейност, да бъде „санкциониран“, като за него не възникнат авторски права, защото проектът му не е „одобрен“ технически. Недопустимо е обвързването на авторските права на архитектите-проектанти, с успешното завършване на административната процедурата по одобрение на проекта, която е нужна за издаване на разрешение за строеж. Изправени сме пред един юридически nonsens, в който процедура, предвидена в Закона за устройство на територията, да е „обулавяща“ за възникването на авторски права по специалния закон в областта на интелектуалната собственост – ЗАПСП, където единственото изискване е обектът на авторското право да е създаден посредством творческа дейност.

2. В чл. 15, ал. 2 от ЗАПСП да отпадне второто изречение и разпоредбата да се измени по следния начин:

„(2) Собственикът на произведението на архитектурата може да го разруши, преустрои, надстрои или пристрои, ако това се извършва в съответствие с действащите разпоредби и при съгласуване с автора. Когато произведението на архитектурата е обявено за недвижима културна ценност, собственикът е длъжен да поиска писмено съгласието на носителя на авторското право, както и съгласуване от Националния институт за недвижимо културно наследство“.

Мотиви:

Едни от най-спорните въпроси в нашето законодателство са неимуществените права на архитектите и по-конкретно - правото авторът да иска запазването на целостта на своето произведение. Всички законодателства, реципирали Бернската конвенция, както и съдебна практика в континенталната и англосаксонската система, се опитват да намерят баланс между правата на архитекта и правата на собственика на сградата/ инвеститора. Въпреки търсеното равновесие между цитираните противоречиви интереси почти навсякъде се приема, че получаването на съгласието на автора на произведението е задължителен елемент при предстоящи промени или при унищожаването на произведението на архитектурата, като отклонение от това задължение може да се допусне само в малък брой случаи. Дори в тези хипотези на извършване на промени или унищожаването на произведението, се предвижда задължение за уведомяване на автора, като се гарантира липсата на нарушения на авторските му права. Интерес представлява решението, прието в Италия, където има регистрационен режим на архитектурните произведения, имащи голяма художествена и културна стойност. В България може да се приеме аналогичен подход по отношение на обектите, които са вписани като недвижима културна ценност в регистъра към Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН).

3. Към § 8 от Законопроекта – чл. 24, ал. 1, т. 15 от ЗАПСП да се редактира по следния начин:

„15. използването на сграда, която е произведение на архитектурата, или на план на такава сграда с цел реконструкцията ѝ, ако това се извършва в съответствие с действащите разпоредби и при съгласуване с автора. Когато сградата е обявена за недвижима културна ценност, собственикът е длъжен да поиска съгласуване от Националния институт за недвижимо културно наследство“.

Мотиви:

Предвид изложеното в т. 2 от настоящото становище, следва да се приеме аналогична законодателната промяна в чл. 24, ал. 1, т. 15 от ЗАПСП. При реконструкция на сграда собственикът ще трябва да извърши конкретно съгласуване с компетентния държавен орган (ако сградата е недвижима културна ценност - НИНКН), както и в лично качество - писмено с автора. От тази гледна точка няма логика, след като сградата ще бъде реконструирана, т.е произведението на автора ще бъде възпроизведено и съхранено в неговите реални параметри, да се извършва съгласуване с трето лице (организация за колективно управление на авторски права), което не притежава и няма как да му бъдат делегирани права, възникнали за автора архитект *intuitu personae* ("с оглед личността"). Ето защо, собственикът на архитектурното произведение следва да съгласува писмено всяка реконструкция директно с автора (или с неговите наследници). По този начин имуществените и неимуществените права на автора ще бъдат надлежно защитени.

4. Към § 70 от Законопроекта – редакция на легалните дефиниции в т. 9, 9а и 9б от § 2 на Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗАПСП.

4.1. Легалната дефиниция в т. 9 да се измени така:

„9. „произведения на архитектурата“ са проекти на сгради и съоръжения, устройствени планове и схеми, сгради и други съоръжения и елементи от тях, трайните обекти на синтеза на архитектурата с другите изкуства, както и оформлението на интериори с траен характер“.

4.2. Легалната дефиниция в т. 9а да се отмени.

4.3. Легалната дефиниция в т. 9б да се редактира така:

„9б. „преработка на произведение на архитектурата“ е неговото пристрояване, надстройка, преустройство и промяна на предназначението му, без нарушаване правата на основния автор и с негово писмено съгласие“.

Мотиви:

На първо място, в § 2, т. 9 от ДР на ЗАПСП се съдържа легалната дефиниция на понятието "произведения на архитектурата", като законодателят е закрепил правилото, че това са "проекти на сгради и съоръжения, устройствени планове и схеми, утвърдени по реда на действащото законодателство, сгради и други съоръжения и елементи от тях, трайните обекти на синтеза на архитектурата с другите изкуства, както и оформленията на интериори с траен характер, регистрирани от съответната организация за колективно управление на права". В цитираната дефиниция правят впечатление следните изрази „утвърдени по реда на действащото законодателство“ и „регистрирани от съответната организация за колективно управление на права“. По отношение на първото понятие препращаме към изложените мотиви за одобрените архитектурни проекти, тъй като те са напълно относими и в настоящата хипотеза. Що се отнася до регистрацията, считаме че това изискване е в противоречие на императивните норми на чл. 2 от ЗАПСП и на Бернската конвенция. Неправилно е да се въвежда изискване, че за да имаме произведение на архитектурата, то трябва "да е регистрирано от организация за колективно управление на авторски права". Оттук следва и логичният въпрос: „Дали ако липсва регистрация, няма да е налице и архитектурно произведение?“

Регистрационният режим противоречи пряко на Бернската конвенция. Освен това в XXIV, подобен режим няма аналог в световен мащаб. Регистрацията на авторските права съществува единствено в САЩ (като вид архаичен, в днешния си контекст по-скоро традиционен режим, действал преди присъединяването на Съединените американски щати към Бернската конвенция през 1897г.). Днес, регистрацията на произведенията в САЩ се извършва единствено по желание на автора, но не е задължителна. Също така тази регистрация се извършва в най-висшето държавно учреждение, а не както предвижда ЗАПСП, в частно юридическо лице с нестопанска цел. Аналог в световен мащаб, в който процеса по отстъпване на архитектурни авторски права, съответно по събиране на авторски възнаграждения да се осъществява чрез организация за колективно управление на авторски права-няма.

Следва да се прави ясна разлика между професионална организация, обслужваща интересите на определена професионална гилдия (каквато се явява КАБ по отношение на архитектите проектанти) и организация по чл.94 от ЗАПСП. Практически неприложимо и неясно е как авторското възнаграждение на един архитект например, във връзка с възлагането и извършването на неговия авторски труд по определен договор, ще бъде обвързано с института „колективно управление на права“. По този повод се появява въпросът: от кои точно ползватели ще се събират възнаграждения? От тези, които са си платили по договор предварително за изработката на един архитектурен проект или реализирането на сградата като архитектурно произведение „от-до“ (например инвеститорите), или от тези които ползват сградата – наемателите?

Текстът на § 2, т. 9 от ДР на ЗАПСП е силно критикуван в доктрината и очевидно е неработещ практически. Поради изложените мотиви спомената норма следва да бъде ревизирана и прецизирана.

Другите два проблемни текста в преходните и заключителните разпоредби на ЗАПСП са § 2, т. 9а и § 2, т. 9б. Първият от тях застъпва противоречивото законодателно виждане, че "преработка на архитектурен проект" е приспособяването или използването му за създаване на нов проект и внасянето в него на всякакъв вид промени. Следва да се отбележи - тази норма тотално игнорира смисъла на чл. 9 от ЗАПСП и направо говори за наличие на „нов проект“ и „внасянето на всякакъв вид промени“ в базисния такъв. С една дума, съществуващият вече архитектурен проект (като обект на авторското право), изработен и съобразен със всички технически изисквания, може да бъде преработен от „автора на преработката“, като така възниква „нов проект“ и в него се внасят „всякакъв вид промени“ (очевидно без съгласието на основния автор). Така на базата на преработеният проект се "реализира новото" архитектурното произведение и авторът му е "безспорен" поради презумпцията на чл.12, ал.2 ат ЗАПСП. Дали тези преработки и "нови проекти" нарушават чужди авторски права очевидно „няма значение“, а дали това не е в противоречие и с чл.9 ЗАПСП - също. Това е причината да смятаме, че този текст (на §2, т.9а ЗАПСП) следва да се

премахване от закона. Тук не може да се говори за ревизиране, тъй като така формулиран, цитираният текст противоречи на основни принципи на авторското право, води до тежка колизия с базисни, материалноправни права на авторите на архитектурни проекти и произведения.

УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ Г-Н МИНИСТЪР НА КУЛТУРАТА,

Въпреки че въпросите, които засягаме в настоящото становище не са пряко свързани с транспонирането на Директивите, те са съществени и тяхното нормативно поправяне е наложително.

Разчитаме, че становището и предложените от Камарата на архитектите в България текстове, които целят защита на правата и интересите на нашите членове, ще бъдат съобразени при настоящото изменение и допълнение на ЗАПСГ.

С уважение,

арх. Владимир Милков
Председател на Управителния съвет на
Камарата на архитектите в България

